

Arrest

nr. 262 951 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit de Verenigde Arabische Emiraten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2018.

1.2. Op 8 oktober 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

1.3. Op 28 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die vervolgens wordt ingetrokken door de commissaris-generaal op 2 juni 2020.

1.4. Op 28 juli 2020 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren te Imarad (Sharika) in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent van Palestijnse origine en als Palestina-vluchteling ingeschreven bij UNRWA. U bent ongehuwd. Uw beide ouders zijn geboren in Libanon maar weken voor uw geboorte uit naar Imarad (VAE), waar uw vader werk vond en op basis hiervan over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte. U geeft aan een soennitische moslim te zijn. U groeide op in de VAE waar u 28 jaar woonachtig was. U keerde wel geregeld - minstens jaarlijks - terug naar Libanon voor familiebezoeken.

U was hierdoor het grootste deel van uw leven woonachtig in de VAE. U stond er tot de leeftijd van 18 jaar ingeschreven op de verblijfsvergunning van uw vader. Daarna beschikte u er als student over een eigen tijdelijke verblijfsvergunning en dit tot uw afstuderen aan de universiteit in 2016. Daarna probeerde u er aan werk te geraken om zodoende er verder reglementair te kunnen blijven. Dit mislukte evenwel. U slaagde er wel in 2016 om op basis van uw studies uw verblijfsvergunning voor twee semesters of ongeveer een jaar te verlengen. Daarna kon u er nog verder tot september 2018 wettelijk verblijven en dit op basis van de verblijfsvergunning van uw broer R. die er als garagist werkt. U werd namelijk tijdelijk in zijn garage ingeschreven als supervisor van de andere werkers. U oefende evenwel deze job niet daadwerkelijk uit. U deed dit in de hoop dat u er in de tussentijd zelf vast werk zou vinden. U slaagde hier evenwel niet in. Ofschoon u volop solliciteerde, gaf niemand u een vaste betrekking. Het feit dat u over (identiteits)documenten van Libanon beschikte, verhoogde evenmin uw kansen op de arbeidsmarkt. Het schrikte potentiële werkgevers af. U heeft er 28 jaar of het grootste deel van uw leven gewoond en beschikt er nog steeds niet over documenten zoals een paspoort of de nationaliteit. U beschikt er zelf niet langer over een verblijfsvergunning. U voelt zich door dit alles miskend in uw rechten in de VAE. Mits u er over een verblijfsvergunning en vast werk zou beschikt hebben, was u er niet vertrokken. U kende er voorts nooit enige problemen met de autoriteiten.

In juli 2018 verliet u definitief de VAE en week u uit naar Libanon, waar u vervolgens twee maanden in het vluchtelingenkamp Ayn Al Hilwah , gelegen Saidia, verbleef. Daarvoor reisde u ook geregeld - jaarlijks in de zomer voor minstens één maand - vanuit de VAE naar Libanon, waar u nog andere naaste familie (ooms en tantes) hebt wonen. U diende er ook heen te gaan voor uw identiteitsdocumenten. U was medio 2018 evenwel niet van plan in Libanon te blijven wonen en dit omwille van de algemene onveiligheidssituatie in het kamp waar u verbleef. Daar zijn immers verschillende partijen of organisaties zoals Fatah actief. Op elk ogenblik kon het er tot een openlijk conflict tussen deze partijen komen. U vreesde als onschuldige burger in een dergelijk conflict gedood te zullen worden.

Na twee maanden in Libanon verbleven te hebben, reisde u op 16 september 2018 vanuit Libanon naar Oekraïne. U beschikte op dat ogenblik immers over een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en dit voorzien van een Oekraïens visum. Via Polen en Duitsland reisde u vervolgens verder naar België. Op 7 oktober 2018 kwam u in België aan en op 18 oktober 2018 diende u hier in België een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds vier maanden zijn uw ouders en uw beide zussen terug woonachtig in Libanon, waar ze verblijven in het vluchtelingenkamp Ayn Al Hilwah, alwaar jullie over een woning in eigendom beschikken en waar tevens uw ooms en tantes van wonen. Doordat uw vader op pensioen ging, konden ze niet langer in de VAE blijven wonen en vestigden ze zich derhalve opnieuw in Libanon. Uw broers R. en O. verblijven heden nog steeds in de VAE. Uw andere broer A. A. W. (O.V 8.652.109.) verblijft in België. Hij diende hier op 7 juni 2018 tevens een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van zijn verzoek werd op 14 januari 2020 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Hij diende hiertegen geen beroep in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Libanese

identiteitskaart als vluchteling; uw geboorteakte; een kopie van de UNRWA kaart van de familie van uw vader; foto's en een videofragment op een geheugenstick over de situatie van Palestijnen in het vluchtelingenkamp Ayn Al Hilwah en een curriculum vitae.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die **"thans"** de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevândorlâsi és Âllampolgársâgi Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat **alleen** degenen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevândorlâsi és Âllampolgársâgi Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten **kort vóór het indienen van een asielverzoek** in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Er werd vastgesteld dat u sinds uw geboorte tot juli 2018 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven heeft. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. U verbleef weliswaar hierna nog twee maanden in Libanon (welke wel onder het mandaatgebied van UNRWA valt) alvorens uw vertrek naar België. U gaf echter aan in die periode geen steun van UNRWA te hebben ontvangen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u geregistreerd bent bij de UNRWA te Libanon, Libanon niet als uw land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden.

Een land komt immers pas in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had als een verzoeker er feitelijk verbleven heeft. Het is evenwel niet voldoende dat er vastgesteld wordt dat een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft. Uit het gebruik van het adjectief "gewone" in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan immers worden afgeleid dat de verblijfplaats ook een zekere bestendigheid of regelmatigheid moet hebben. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg ook een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is daarom bijkomend vereist dat de verzoeker een geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoeker geruime

tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat uw ouders eind jaren '80 naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verhuisden en u daar geboren en getogen bent. Hoewel u een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen heeft en bij UNRWA te Libanon geregistreerd bent, blijkt uit uw verklaringen dat u er nooit op duurzame wijze heeft verbleven, noch zich er gevestigd heeft. U ging er jaarlijks op familiebezoek en diende er soms naar toe te gaan om uw identiteitsdocumenten te verlengen. Na uw vertrek uit de VAE heeft u twee maanden in Ayn Al Hilwah verbleven, maar u wil daar geen leven uitbouwen (NPO p. 15) . U heeft daarentegen vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek onafgebroken in de Verenigde Arabische Emiraten gewoond, u hebt er uw universitaire studies voltooid en getracht er werk te vinden om alzo een verblijfsvergunning te bekomen. Tijdens de 28 jaar dat u in de VAE woonachtig, verbleven ook uw ouders, broers en zussen er en tot op heden zijn er nog steeds twee broer van u gevestigd.

Gezien bovenstaande dient uw nood aan internationale bescherming dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van de VAE koestert. U haalt enkel aan dat u er niet naar kan terugkeren omdat u niet langer over een verblijfsvergunning beschikt.

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de Verenigde Arabisch Emiraten, niet kan terugkeren naar dat land, wenst het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen te vestigen.

Allereerst merkt het CGVS op dat elke staat op basis van diens soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels met name de mogelijkheid tot uitwijzing na een veroordeling, ook van toepassing zijn op vreemdelingen die in België verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u vandaag niet langer over een verblijfsvergunning beschikt voor de VAE en dit als gevolg van het feit dat u er na uw studies niet in slaagde er vast werk te vinden en dat u daardoor niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als één van hun onderdanen ook al zou u er zijn geboren en heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Vervolgens merkt het CGVS op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

*Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel IA van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil **terugkeren**." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt*

toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, **naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert**, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2

Het CGVS meent dat de toepassing van voornoemde wetsbepalingen veronderstelt dat een terugkeer van een verzoeker naar het referentieland daadwerkelijk mogelijk is. De vraag in verband met het verblijf doet zich niet voor wanneer de verzoeker over de nationaliteit beschikt, aangezien de onderdanen van een staat het recht hebben om terug te keren naar het grondgebied van hun nationale staat. De situatie van de staatlozen verschilt van die van de nationale ingezetenen, in die zin dat, opdat een terugkeer mogelijk zou zijn, de betrokkene in het land van gewoonlijk verblijf over een geldig verblijfsrecht moet beschikken dat hem toegang tot het grondgebied geeft.

Het CGVS meent dat wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot het grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn voorafgaand akkoord zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar de Verenigde Arabische Emiraten. Op basis van uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud, stelt het CGVS echter vast dat u geen recht op verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten meer hebt. Daarom meent het CGVS dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het CGVS meent dat u niet zal terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten.

Het CGVS merkt bovendien op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van de Verenigde Arabische Emiraten zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk zou terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het CGVS dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie, aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn. Op basis van wat voorafgaat meent het CGVS dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

Aangezien het niet-legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, meent het CGVS dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Deze bevestigen enkel dat u geboren bent in de VAE, uw scholingsniveau en werkervaring, alsook uw status als Palestina-vluchteling ingeschreven bij UNRWA in Libanon en de volgens u precare situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwah, feiten die hier op geen enkele wijze ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit zijn uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoeker zich niet akkoord verklaart met de bestreden beslissing en een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag stelt verzoeker dat de stelling van het CGVS als zou dit artikel niet van toepassing zijn op verzoeker om dat hij *"thans niet zou genieten van de bescherming van UNRWA"* strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij wijst er op dat in het arrest *Bolbol* het Hof van Justitie uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat het gegeven dat de asielzoeker geregistreerd is bij UNRWA een afdoende bewijs is dat hij thans de bijstand geniet van UNRWA (punt 52 van arrest C-31/09). Het CGVS kon dus niet wettig oordelen dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *in casu* niet van toepassing zou zijn nu verzoeker geregistreerd is bij UNRWA en het bewijs van zijn registratie neerlegde in het kader van zijn asielaanvraag. Verder verklaarde hij voorheen voedselhulp te hebben gekregen van UNRWA in Libanon tot in 2015. Artikel 1, D is van toepassing en *in casu* kan verzoeker niet terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA omwille van de onmogelijkheid tot terugkeer en de ontoereikende dienstverlening van UNRWA. Verzoeker gaat vervolgens vooreerst in op de onmogelijkheid om terug te keren wegens de weigering tot terugname door de Libanese autoriteiten. Onder verwijzing naar het *"El Kott"* arrest van het Hof van Justitie en de UNHCR *"Note on UNHCR's interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van mei 2013 argumenteert verzoeker dat de autoriteiten moeten onderzoeken of de Palestijnse vluchteling niet langer kan genieten van de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn eigen controle en onafhankelijk van zijn eigen wil en dat dit het geval is als de Palestijnse vluchteling niet kan terugkeren naar Libanon omwille van de sluiting van de grenzen, de transportwegen of de afwezigheid van de vereiste reisdocumenten of toelatingen tot terugkeer door het land van ontvangst. Hij stelt dat verzoeker niet kan terugkeren omdat de Libanese autoriteiten weigeren om die Palestijnse vluchtelingen terug toe te laten tot hun grondgebied, van wie hun asielaanvraag in een Europese lidstaat werd geweigerd, ook indien zij beschikken over geldige Libanese reistitels. Naast een geldige reistitel moet een Palestijnse vluchteling ook beschikken over een toestemming tot terugkeer.

Hij citeert vervolgens uitvoering uit DIS - Danish Immigration Service. Lebanon, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon. 09/03/2020, www.ecoi.net en wijst er onder meer op hieruit blijkt dat de Libanese autoriteiten weigeren toestemming te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen van wie de asielaanvraag in Europa werd afgewezen. Daarnaast wijst hij er op dat terugkeer onmogelijk is vanwege de coronacrisis. Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de onmogelijkheid van UNRWA om bijstand te verlenen, waaronder niet alleen de sluiting van UNRWA maar ook de onmogelijkheid om haar missie naar behoren uit te voeren. Onder verwijzing naar UNDP, *"Investigating Grey Areas: access to basic urban services in adjacent areas of Palestinian refugee camps in Libanon"*, 2011 en UNHCR, *"The Situation of Palestinian Refugees in Libanon"*, februari 2016 stelt verzoeker dat UNRWA geen bescherming kan bieden tegen discriminatie van Palestijnse vluchtelingen op de arbeidsmarkt en woningmarkt in Libanon en dat verzoeker deze discriminatie uitdrukkelijk heeft aangehaald als reden waarom hij niet terug kan keren naar Libanon. Verder wijst verzoeker er op dat Libanon haar zwaarste economische crisis ooit beleeft en illustreert dit met verschillende internetartikelen van juni en juli 2020. Hij stelt dat ook de Palestijnse vluchtelingen ernstig lijden onder de stijging van de prijzen, de elektriciteitsonderbrekingen, het gebrek aan brandstof en het gebrek aan medicijnen en citeert ook hier uitvoerig internetartikelen. De crisis heeft bovendien belangrijke implicaties voor UNRWA. Volgens verzoeker levert deze instelling geen bijstand meer die de Palestijnse bevolking in staat stelt om een menswaardig bestaan te lijden en dus kan hij bij terugkeer de bescherming van UNRWA niet langer

inroepen. Verzoeker verwijst ter staving naar berichten op de website van UNRWA maar ook talloze rapporten van andere organisaties die de alarmbel luidden.

Hij betoogt vervolgens dat hij van rechtswege moet erkend worden als vluchteling nu hij niet meer op de bijstand van UNRWA kan beroep doen. Hij betoogt dat hij ernstige mentale problemen met zelfmoordneigingen heeft waarvoor hij heden gehospitaliseerd is en herhaalt dat Palestijnse vluchtelingen geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt, dat de Libanese overheid weigert hen toe te laten tot de sociale zekerheid, dat hen het recht op terugkeer wordt ontnomen en dus ernstig gediscrimineerd zal worden omdat hij geen toegang zal krijgen tot de vereiste medische behandeling noch tot de vereiste financiële steun om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker, mocht de Raad oordelen dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is, dat een staatloze moet bewijzen dat hij verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had en daarheen niet kan of wil terugkeren. Onder verwijzing naar het UNHCR Handbook on Procedures (§ 104) stelt verzoeker dat het algemeen aanvaard is dat een staatloze meerdere landen van gewoonlijk verblijf kan hebben en indien dat het geval is, volstaat het dat hij bewijst dat hij niet kan terugkeren naar één ervan. Er moet niet worden aangetoond dat hij vreest voor vervolging in elk land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker wijst er op dat hij twee landen van gewoonlijk verblijf heeft, de Verenigde Arabische Emiraten en Libanon en argumenteert als volgt: *“De asielaanvraag van verzoeker werd initieel geweigerd per beslissing van 27/04/2020. Voormelde beslissing luidde uitdrukkelijk als volgt: “Gelet op uw verklaringen en de door u neergelegde documenten ter staving van uw verzoek aangaande de omstandigheden van uw status en verblijf in Libanon, dient ook dit land als land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden. Immers uit uw verklaringen en de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat u er als een Palestijnse vluchteling ingeschreven bent bij UNRWA en over Libanese documenten (paspoort en identiteitskaart als vluchteling) beschikte. U heeft derhalve een juridische band met dit land. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat het centrum van uw familiale leven zich daar nu bevindt. Uw beide ouders en zussen verblijven heden in Libanon, waar ze zich recent na hun vertrek uit de VAE permanent gevestigd hadden. Uw vader is op pensioen en keerde daarom terug naar Libanon. Voor hun vertrek naar de VAE waren uw beide ouders overigens ook woonachtig in Libanon, waar ze trouwens beiden geboren zijn. Daarna heeft u er ook ooms en tantes wonen. U verbleef er jaarlijks minimum één maand in de zomer. Daarnaast beschikken uw ouders ook over een eigen woning in eigendom in het kamp waar ze in Libanon verblijven.” Concluant heeft beroep aangetekend tegen voormelde beslissing argumenterende dat - gezien het CGVS erkende dat verzoeker over twee plaatsen van verblijf beschikte het volstond dat hij aantoonde niet te kunnen terugkeren naar één ervan, in casu Libanon. Nadat dit beroep was ingediend, werd de beslissing van 27/04/2020 ingetrokken door het CGVS en vervangen door de beslissing van 28/07/2020. In voormelde beslissing luidt het dat verzoeker slechts één land van gewoonlijk verblijf heeft, zijnde de Verenigde Arabische Emiraten. Dit is niet ernstig. Verzoeker beschikt over twee plaatsen van gewoonlijk verblijf, en ter staving hiervan verwijst hij naar de initiële hierboven geciteerde argumentatie van het CGVS zelf. Ten besluit kan bijgevolg gesteld worden dat - ook indien art. 1.D. Vluchtelingenconventie niet van toepassing zou zijn - het CGVS niettemin had moeten onderzoeken of verzoeker kan terugkeren naar Libanon. Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet blijkt dat verzoeker ónmogelijk kan terugkeren naar Libanon: Art. 1.A. schrijft voor dat asielzoekers moeten worden erkend als vluchtelingen indien zij worden vervolgd ingevolge hun ras of lidmaatschap van een bijzondere groep (personen van Palestijnse origine).”*

Ondergeschikt stelt verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij is een vluchteling van Palestijnse origine, lijdt aan ernstige mentale problemen met zelfmoordneigingen waarvoor hij heden werd gehospitaliseerd. Hij herhaalt dat hij gediscrimineerd wordt door de Libanese overheid ingevolge zijn origine of behoren tot de Palestijnse vluchtelingenpopulatie; dat hij gehospitaliseerd werd en dus niet in staat is om te werken en dat door de torenhoge werkloosheid in Libanon de kans nagenoeg onbestaande is dat een persoon die revalideert van ernstige mentale problemen daadwerkelijk een voltijdse betrekking zal kunnen vinden.

Verzoeker vraagt om het statuut van vluchteling, minstens subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

Stuk 1: Aanstelling pro Deo raadvrouw;

Stuk 2: Bestreden beslissing;

Stuk 3: Medisch attest;

Stuk 4: Uittreksels MedCoi *“Country Fact Sheet : Access to Healthcare : Libanon”*.

3. Verweernota en aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt een verweernota dd. 15 september 2020 neer waarin zij uiteenzet dat het vermoeden dat verzoeker daadwerkelijk en kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen in zijn hoofde kan worden weerlegd en hij niet onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Aan deze nota is ook de COI Focus *“Territoires Palestiniens. L’assistance de l’UNRWA”* van 6 mei 2020 toegevoegd.

3.2. Verwerende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan het volgende nieuwe element wordt ter kennis gebracht: COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories – Jordan: The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 (update).

4. Inzake de uitsluiting van het Vluchtelingenverdrag

4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geboren is in de Verenigde Arabische Emiraten in 1990 en er verbleven heeft tot juli 2018, waarna hij twee maanden in Libanon verbleef in het vluchtelingenkamp Ayn Al Hilwah. Volgens zijn verklaringen zijn de beide ouders van verzoeker UNRWA geregistreerd en verblijven zijn sinds juni 209 terug in Libanon nadat zij voor de geboorte van verzoeker naar de Verenigde Arabische Emiraten waren geëmigreerd en er woonden en werkten tot hun terugkeer naar Libanon. Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van een Libanese identiteitskaart, een kopie van zijn geboorteakte en een kopie van een UNRWA Family Registration Card (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 5 en 4) neer.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker geregistreerd is bij de UNRWA in Libanon, maar wordt gesteld dat hij niet daadwerkelijk en recent de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Voorts wordt opgemerkt dat Libanon niet als verzoekers land van gewoonlijk verblijf kan worden bestempeld omdat, hoewel hij er jaarlijks op familiebezoek ging en er soms naar toe moest gaan om zijn identiteitsdocumenten te verlengen, hij er nooit op duurzame wijze heeft verbleven noch er zich gevestigd heeft. In de bestreden beslissing wordt vervolgens verzoekers nood aan internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten.

Ter terechtzitting deelt verwerende partij mee dat zij *in casu* haar standpunt wijzigt en van mening is dat verzoeker wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Bundesrepublik Deutschland tegen XT van 31 januari 2021, stelt zij dat noch artikel 1, D van

het Vluchtelingenverdrag, noch artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn verwijzen naar de verblijfplaats van de betrokkene, dat verzoeker in Libanon heeft verbleven en er bijstand heeft ontvangen van UNRWA, en dus onder onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad wat betreft de vraag of UNRWA actueel nog in staat is zijn mandaat uit te oefenen en legt ten behoeve van de beoordeling ervan door middel van haar aanvullende nota de hogervermelde COI Focus van 23 februari 2021 neer. Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift en ter terechtzitting eveneens dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt en dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg op basis van artikel 55/2 van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht en verwijst naar de recente rechtspraak van de Raad terzake.

De Raad stelt vast dat in het arrest *Bundesrepublik Deutschland tegen XT* het Hof van Justitie verdere interpretatie heeft gegeven aan artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof wijst er op dat het mandaat van UNRWA zich uitstrekt tot het werkgebied van UNRWA, dat uit vijf sectoren bestaat, te weten de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever (met inbegrip van Oost-Jeruzalem), Jordanië, Libanon en Syrië en dat *“eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling ((zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84))”*. Het Hof wijst er verder op dat wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd, in beginsel krachtens artikel 12, lid 1, onder a) van de Kwalificatierichtlijn uitgesloten zijn van de vluchtelingenstatus in de Unie en dat wanneer een persoon die om internationale bescherming zoekt in de Europese Unie niet langer bescherming of bijstand van de UNRWA geniet, deze uitsluiting niet langer van toepassing is (XT, punten 49 en 50). De conclusies van de advocaat-generaal bevestigend stelt het Hof dat *“noch in artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95 noch in artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève verwezen [wordt] naar de verblijfplaats van de betrokkene, maar zien deze bepalingen enkel op de omstandigheid dat hij bescherming of bijstand van de UNRWA geniet dan wel dat die bescherming of bijstand is opgehouden”* (HvJ, C- 507/19, *Bundesrepublik Deutschland tegen XT*, 13 januari 2021, punt 52).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming - die bij UNRWA geregistreerd is – ook verbleven heeft in een land dat zich buiten het UNRWA-mandaatgebied bevindt, laat niet toe te besluiten dat deze persoon niet onder het toepassingsgebied van artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn valt.

De Raad herinnert er aan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten. 52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)”*) Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar lange tijd in de Verenigde Arabische Emiraten heeft verbleven, maar dat niet betwist is dat hij bij UNRWA Libanon is geregistreerd en in het bezit is van een Libanese identiteitskaart als vluchteling (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker,, stukken 1 en 4). Verder stelt de Raad vast dat hij twee maanden in het vluchtelingenkamp Ayn Al Hilwah heeft verbleven bij zijn ouders in 2018 vooraleer Libanon te verlaten en naar België te komen en dat hij, ook toen hij in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef, regelmatig voor minstens een maand in het vluchtelingenkamp in Libanon verbleef onder meer om zijn identiteitsdocumenten te verlengen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, *sub a*) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Door middel van een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, brengt verwerende partij de COI Focus “*Lebanon – Palestinian Territories – Jordan: The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*” dd. 23 februari 2021 (update) ter kennis.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te

verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories – Jordan: The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13).

Wat de stelling van verwerende partij in de bestreden beslissing betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevriezing van nieuwe begunstigten en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 27-32), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheidscrisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar/tot negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. Zoals het agentschap zelf aangeeft, dreigt UNRWA bovendien verder te snoeien in zijn diensten als er geen extra financiën komen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar social distance sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot* e.a., reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat

om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de voormelde COI Focus naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein. Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Ter terechtzitting stelt verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing dient te worden hervormd en dat verzoeker dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET